

Spēkā no 01.05.2004

Spēkā esošs

Publicēts: Vēstnesis, 30.04.2004, nr. 68

Publicēts: ZINOTĀJS, 10.06.2004, nr. 11

LATVIJAS REPUBLIKAS MINISTRU KABINETS

18.03.2004

Noteikumi nr. 146

Rīgā

Veterinārās kontroles kārtība, kas jāievēro, ievadot Latvijā dzīvniekus no trešajām valstīm

Grozījumi: MK 10.04.2007. not. nr.244 (L.V., 13.apr., nr.61;
Zinotājs, 2007, nr.11)
MK 15.12.2009. not. nr.1452 (L.V., 21.dec., nr.200)

(prot. Nr.14 7.§)

Izdoti saskaņā ar
Veterinārmedicīnas likuma
53.panta pirmās daļas 3. un 4.punktu

I. Vispārīgie jautājumi

1. Noteikumi nosaka veterinārās kontroles kārtību, kas jāievēro, ievadot Latvijā dzīvniekus no trešajām valstīm.

2. Noteikumos lietotie termini:

2.1. trešās valstis – valstis, kuras nav Eiropas Savienības dalībvalstis;

2.2. dokumentu pārbaude – veterinārā (veselības) sertifikāta un veterināro dokumentu (dzīvnieka pase, vakcinācijas apliecība) pārbaude;

2.3. identitātes pārbaude – vizuāla pārbaude, kurā nosaka dzīvnieku atbilstību veterinārajiem (veselības) sertifikātiem vai citiem veterinārajiem dokumentiem, kā arī dzīvnieku identifikācijas zīmju pārbaude;

2.4. fiziskā pārbaude – dzīvnieku pārbaude (ieskaitot paraugu ņemšanu un laboratorisko pārbaudi) un, ja nepieciešams, dzīvnieku papildu pārbaude karantīnas laikā;

2.5. (svītrots ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247);

2.6. par kravu atbildīgā persona – persona vai tās pārstāvis, kas saskaņā ar 1992.gada 12.oktobra Padomes Regulu Nr.2913/92/EEK par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (turpmāk – Padomes Regula 2913/92/EEK) ir atbildīgs par kravu (vienas sugas dzīvnieki, kuriem ir viens veterinārais (veselības) sertifikāts, kurus transportē ar vienu transportlīdzekli un kuri nāk no vienas trešās valsts vai tās daļas), kamēr tā atrodas muitas uzraudzībā, un uzrāda veterinārajai kontrolei (fiziska kontrole vai administratīva procedūra, ko piemēro dzīvniekiem, lai aizsargātu sabiedrības vai dzīvnieku veselību) dzīvniekus, kurus paredzēts importēt Eiropas Savienības teritorijā;

2.7. (svītrots ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247);

2.8. robežkontroles punkts – kontroles punkts, kurš atrodas Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijas ārējās robežas tiešā tuvumā un ir atzīts saskaņā ar šo noteikumu 40., 41., 42. un 43.punktā minētajām prasībām;

2.9. oficiālais veterinārārsts – Pārtikas un veterinārā dienesta inspektors (veterinārārsts);

2.10. kompetentā iestāde – Pārtikas un veterinārais dienests, kas veic valsts veterināro uzraudzību un kontroli;

2.11. (svītrots ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247);

2.12. (svītrots ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247);

2.13. muitas noteikumos atzīta preču izmantošana – muitas atzītu procedūru lietošana vai izmantošana saskaņā ar Padomes Regulas 2913/92/EEK 4.panta 15.punktu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247 un MK 15.12.2009. noteikumiem nr.1452)

3. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2003.gada 26.maija Regulu Nr.998/2003 par dzīvnieku veselības prasībām, kas piemērojamas lolojumdzīvnieku nekomerciālai pārvietošanai, un ar kuru groza Padomes Direktīvu 92/65/EEK, noteikumi neattiecas uz mājas (istabas) dzīvnieku kontroli.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

II. Kontroles organizācija un izpilde

4. Par kravu atbildīgā persona vismaz vienu darbdienu iepriekš informē robežkontroles punkta oficiālo veterinārārstu, kurš veic valsts veterināro uzraudzību un kontroli attiecīgajā robežkontroles punktā, caur kuru plānots ievest dzīvniekus, par ievedamo dzīvnieku skaitu, sugu un plānoto ierašanās laiku.

5. Dzīvniekus Pārtikas un veterinārā dienesta uzraudzībā nogādā robežkontroles punktā vai, ja nepieciešams, karantīnas centrā saskaņā ar šo noteikumu 56.punktu.

6. Dzīvniekus drīkst izvest no robežkontroles punkta vai karantīnas centra, ja ir ievēroti šādi nosacījumi:

6.1. kravai ir izsniegts šo noteikumu 31.punktā minētais robežas šķērsošanas sertifikāts vai šo noteikumu 48.1.apakšpunktā minētais dokuments, kas apliecina, ka dzīvnieku kravai ir veikta kontrole atbilstoši šo noteikumu 8., 9., 10., 46., 47., 48., 49, 50., 51., 52., 53. un 54.punktā minētajām prasībām un ka kompetentā iestāde ir pārliecinājusies par dzīvnieku atbilstību importa prasībām;

6.2. ir veikta samaksa par veterināro kontroli un iemaksāta drošības nauda par šo noteikumu 60. un 66.punktā minētajiem izdevumiem.

7. Muitas amatpersona atļauj kravu importēt, ja, neierobežojot muitas noteikumu prasības, tiek iesniegti pierādījumi, ka attiecīgā veterinārā kontrole ir veikta un ir iegūti apmierinoši rezultāti, kā arī izsniegts kopējais veterinārais ieviešanas dokuments vai šo noteikumu 48.1.apakšpunktā minētais dokuments un ir veikta samaksa vai kompetentajai iestādei sniegtas garantijas, ka samaksa par veikto veterināro kontroli ir segta vai tiks segta.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

7.¹ Muitas amatpersona, kuras uzraudzības teritorijā atrodas robežkontroles punkts, nosūtītajiem dzīvniekiem piemēro muitas noteikumos atzītu preču izmantošanu saskaņā ar kopējā veterinārajā ieviešanas dokumentā norādīto lēmumu.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

8. Ja dzīvnieku kravu ievēd no trešās valsts, neatkarīgi no kravai piemērotā muitas galamērķa oficiālais veterinārārstu Latvijas muitas robežas šķērsošanas vietā veic noteikumos paredzēto kravas dokumentu un identitātes pārbaudi, lai pārbaudītu:

8.1. kravas izcelsmi;

8.2. kravas galamērķi, ja tiek vesti tranzītā dzīvnieki, kuriem normatīvajos aktos nav noteiktas ieviešanas prasības vai kuriem ar Eiropas Komisijas lēmumu ir noteiktas īpašas prasības attiecībā uz saņēmēju dalībvalsti;

8.3. vai sertifikātos vai citos pavaddokumentos esošā informācija sniedz normatīvajos aktos par dzīvnieku ieviešanas prasībām noteiktās garantijas;

8.4. vai, izmantojot 1992.gada 13.jūlija lēmumā 92/438/EEK par veterinārās robežkontroles procedūru datorizāciju (*Shift* projekts), par Direktīvas 90/675/EEK, 91/496/EEK, 91/628/EEK un Lēmuma 90/424/EEK grozīšanu un Lēmuma 88/192/EEK atcelšanu minēto elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (*Shift*

projekts), kompetentā iestāde nav saņēmusi informāciju par aizliegumu kravu ielaist Eiropas Savienības teritorijā.

9. Izņemot šo noteikumu 46., 47., 48., 49., 50., 51., 52. un 53.punktā minētos gadījumus, pēc informācijas pārbaudes šo noteikumu 8.4.apakšpunktā minētajā informācijas sistēmā oficiālais veterinārārsts robežkontroles punktā veic dzīvnieku fizisko kontroli, kura ietver:

9.1. dzīvnieku klīnisko izmeklēšanu, lai noteiktu, vai dzīvnieki atbilst veterinārajā (veselības) sertifikātā vai veterinārajā dokumentā sniegtajai informācijai un ir klīniski veseli. Ja normatīvajos aktos par dzīvnieku klīnisko izmeklēšanu ir noteikti izņēmumi, attiecīgo sugu un kategoriju dzīvniekiem var neveikt individuālu klīnisko izmeklēšanu;

9.2. laboratoriskos izmeklējumus, kuri nepieciešami, lai novērtētu atbilstību šo noteikumu prasībām;

9.3. atliekvielu kontroles programmā paredzēto oficiālo paraugu ņemšanu un izmeklēšanu iespējami īsākā laikposmā;

9.4. dzīvnieku aizsardzības prasību ievērošanas pārbaudi dzīvnieku transportēšanas laikā.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247)

10. Lai nodrošinātu dzīvnieku turpmāko transportēšanu un saņemšanas vietas prasību ievērošanas kontroli, oficiālais veterinārārsts, izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (TRACES), nosūta informāciju par dzīvniekiem un to stāvokli saņēmējas Eiropas Savienības dalībvalsts kompetentajai veterinārajai iestādei.

11. Ja krava tiek ieviesta Latvijas teritorijas esošā ostā vai lidostā, bet paredzēts, ka tā turpina ceļu ar to pašu transportlīdzekli uz citu ostu vai lidostu, tad identitātes un fizisko pārbaudi drīkst veikt šajā ostā vai lidostā, ja tajā ir šo noteikumu prasībām atbilstošs robežkontroles punkts. Šādā gadījumā oficiālais veterinārārsts veic dokumentu pārbaudi un, izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (TRACES), par kravu informē saņēmējas dalībvalsts attiecīgo robežkontroles punktu.

12. Izdevumus, kas rodas, veicot šo noteikumu 8. un 9.punktā minētos pasākumus, sedz kravas nosūtītājs vai kravas saņēmējs.

13. Dokumentu pārbaudi veic saskaņā ar šo noteikumu 1.pielikumā minētajām prasībām.

14. Identitātes pārbaudi veic katram kravā esošajam dzīvniekam, izņemot šo noteikumu 15. un 16.punktā minētos gadījumus.

15. Ja kravā ir liels skaits dzīvnieku, identitātes kontroli veic vismaz 10 % dzīvnieku, bet ne mazāk kā 10 dzīvniekiem no katras kravas. Ja veikto identitātes pārbaūžu rezultāti nav apmierinoši, pārbaudāmo dzīvnieku skaitu palielina (pat līdz 100 %).

16. Ja kravā ir dzīvnieki, kuri nav individuāli apzīmējami, ievērojot šo noteikumu 15.punktā minētās prasības, pārbauda iepakojumu skaitu vai konteineru marķējumu, lai gūtu priekšstatu par identifikācijas prasību ievērošanu. Ja sākotnējo pārbaūžu rezultāti nav pietiekami, pārbaudāmo iepakojumu vai konteineru skaitu palielina (pat līdz 100 %). Identitātes pārbaude ietver dzīvnieku vizuālo pārbaudi iepakojumos vai konteineros, lai pārbaudītu, vai dzīvnieku suga atbilst veterinārajā (veselības) sertifikātā norādītajai.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247)

17. Noteikumu 9.punktā minēto fizisko kontroli pārnadžiem un zirgu dzimtas dzīvniekiem veic pēc dzīvnieku izkraušanas no transportlīdzekļa oficiāla veterinārārsta klātbūtnē.

18. Fiziskās kontroles laikā saskaņā ar šo noteikumu 2.pielikumā minētajām prasībām novērtē, vai dzīvnieks ir piemērots tālākai transportēšanai, kā arī veic klīnisko izmeklēšanu un ņem paraugus.

19. Fiziskās kontroles ietvaros ņemtus paraugus nosūta izmeklēšanai veterinārajā laboratorijā, lai novērtētu dzīvnieku atbilstību veterinārajā (veselības) sertifikātā norādītajai informācijai.

20. Par katru dzīvnieku, no kura ņemts paraugs, oficiālais veterinārārsts reģistrē šādu informāciju:

20.1. veterinārā (veselības) sertifikāta numurs un sērijas numurs, kuru kravai piešķīris oficiālais veterinārārsts;

20.2. dzīvnieka identifikācijas numurs;

20.3. nepieciešamie laboratoriskie izmeklējumi;

20.4. izmeklējumu rezultāti un papildus veiktie pasākumi;

20.5. kravas saņemšanas vietas adrese.

21. Klīniskās izmeklēšanas laikā vizuāli novērtē visus dzīvniekus.

22. Audzēšanai un produkcijas ražošanai paredzētu dzīvnieku kravām pārbauda vismaz 10 % dzīvnieku, bet ne mazāk par 10 dzīvniekiem no kravas. Ja kravā ir mazāk par 10 dzīvniekiem, klīniski izmeklē visus dzīvniekus.

23. Kaušanai paredzētu dzīvnieku kravām pārbauda vismaz piecus procentus dzīvnieku, bet ne mazāk par pieciem dzīvniekiem no kravas. Ja kravā ir mazāk par pieciem dzīvniekiem, klīnisko izmeklēšanu veic katram dzīvniekam.

24. Ja šo noteikumu 22. un 23.punktā minētās klīniskās izmeklēšanas rezultāti ir neapmierinoši, izmeklējamo dzīvnieku skaitu palielina (pat līdz 100 %).

25. Ja aizdomu gadījumā par iespējamo saslimšanu nepieciešams sagaidīt ņemto paraugu laboratoriskās izmeklēšanas rezultātus, kompetentā iestāde dzīvnieku kravu robežkontroles punktā aiztur līdz rezultātu saņemšanas brīdim.

26. Pārtikas un veterinārais dienests reizi pusgadā informē Eiropas Komisiju par veikto laboratorisko izmeklējumu rezultātiem, norādot šo noteikumu 20.punktā minētos datus.

27. Ja saņemti pozitīvi laboratorisko izmeklējumu rezultāti, Pārtikas un veterinārais dienests nekavējoties (pa faksu) informē saņēmēju dalībvalsti un Eiropas Komisiju, kā arī iespējami drīz nosūta saņēmējas Eiropas Savienības dalībvalsts kompetentajai veterinārajai iestādei veterināro (veselības) sertifikātu kopijas.

28. Individuālu klīnisko izmeklēšanu neveic:

28.1. putniem, akvakultūras dzīvniekiem (arī zivīm), grauzējiem, zaķu dzimtas dzīvniekiem, rāpuļiem, abiniekiem, insektiem un citiem bezmugurkaulniekiem;

28.2. zooloģiskā dārza un cirka dzīvniekiem (arī pārnadžiem un zirgu dzimtas dzīvniekiem), kuriem nav iespējams piekļūt to agresivitātes dēļ.

29. Klīnisko izmeklēšanu šo noteikumu 28.punktā minētajiem dzīvniekiem veic, novērtējot veselības stāvokli un uzvedību dzīvnieku grupai vai atsevišķiem dzīvniekiem, kas dod priekšstatu par visu kravu. Ja izmeklēšanas rezultāti ir neapmierinoši, izmeklējamo dzīvnieku skaitu palielina. Ja izmeklēšanā konstatē novirzes no normas, veic padziļinātu izmeklēšanu, ņemot paraugus.

30. Ja zivis, vēžveidīgie, gliemenes un citi dzīvnieki, kas paredzēti pētniecības iestādēm, tiek pārvadāti noslēgtos konteineros kontrolētas vides apstākļos, dzīvniekus klīniski izmeklē un paraugus ņem tikai tad, ja, ņemot vērā dzīvnieku sugu un izcelsmi, pastāv īpašs risks vai saistībā ar kravu konstatētas citas neatbilstības.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247)

31. Ja dzīvnieki, kuriem normatīvajos aktos ir noteiktas ieviešanas prasības, tiek ievesti caur Latvijas robežkontroles punktu, bet to saņēmēja ir cita dalībvalsts, oficiālais veterinārārsts par kravu atbildīgajai personai izsniedz veterināro (veselības) sertifikātu vai citu veterināro dokumentu apliecinātas kopijas (ja krava tiek sadalīta, – attiecīgu skaitu kopiju) un kopējo veterinārās ieviešanas dokumentu, uz minētajiem dokumentiem norādot kravai robežkontroles punktā piešķirto sērijas numuru.

32. Kopējais veterinārais ieviešanas dokuments apliecina, ka kravai veikti šo noteikumu 8.punktā, kā arī 9.1., 9.2. un 9.4.apakšpunktā minētie kontroles pasākumi, un tiem bijuši apmierinoši rezultāti. Kopējā veterinārajā ieviešanas dokumentā norāda, kādiem izmeklējumiem ņemti paraugi, kādi ir izmeklējumu rezultāti vai kad gaidāmi izmeklējumu rezultāti.

33. Veterinārā (veselības) sertifikāta oriģinālu un kopējā veterinārā ieviešanas dokumenta kopiju kompetentā iestāde glabā attiecīgajā robežkontroles punktā atbilstoši prasībām, kas noteiktas Eiropas Komisijas 2004.gada 18.februāra Regulā Nr.282/2004, ar ko ievieš no trešām valstīm Kopienā ievestu dzīvnieku deklarēšanas un veterinārās kontroles dokumentu.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

34. Robežkontroles punktā par katru kravu oficiālais veterinārārsts reģistrē un glabā šādu informāciju:

34.1. robežkontroles punktā kravai piešķirtā kopējā veterinārā ieviešanas dokumenta sērijas numurs;

34.2. datums, kad krava ieviesta robežkontroles punktā;

34.3. kravas apjoms;

34.4. dzīvnieku suga, izmantošanas nolūks un, ja nepieciešams, vecums;

34.5. kravas veterinārā (veselības) sertifikāta numurs;

34.6. kravas izcelsmes valsts;

34.7. saņēmēja dalībvalsts;

34.8. attiecībā uz kravu pieņemtais lēmums;

34.9. informācija par paraugu ņemšanu.

(Ar grozījumiem, kas izdarīti ar MK 10.04.2007. noteikumiem nr.247)

35. Ja tiek ievesti zirgu dzimtas dzīvnieki, kas reģistrēti normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā, dzīvnieka identifikācijas dokumenta oriģināls netiek paturēts robežkontroles punktā. Ja minētie dzīvnieki tiek ievesti uz laiku, arī veterinārā robežkontroles sertifikāta oriģināls netiek paturēts robežkontroles punktā.

36. Ja tiek ievesti kaušanai paredzēti zirgi, veterinārais (veselības) sertifikāts un kopējais veterinārais ieviešanas dokuments paliek kopā ar kravu, līdz tā sasniedz kautuvi.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

37. Ja kravu neļauj ievest Eiropas Savienības teritorijā, oficiālais veterinārārsts veterinārajā (veselības) sertifikātā izdara atzīmi, izmantojot sarkanās krāsas spiedienu ar norādi "REJECTED" (noraidīts).

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

38. Šo noteikumu 20. un 34.punktā minētos reģistrus robežkontroles punktā kompetentā iestāde glabā vismaz trīs gadus.

(MK 10.04.2007. noteikumu nr.247 redakcijā)

39. Dzīvnieku kravu aizliegts ievest Latvijas teritorijā, ja kontroles rezultāti liecina, ka:

39.1. dzīvnieki, kuru ieviešanai ir noteiktas prasības normatīvajos aktos, tiek ievesti no trešās valsts vai trešās valsts daļas, kura nav iekļauta Eiropas Komisijas apstiprinātajā valstu un teritoriju sarakstā, no kurām atļauts ievest attiecīgās sugas dzīvniekus, vai no kuras saskaņā ar Eiropas Komisijas lēmumu šos dzīvniekus ievest

aizliegts;

39.2. dzīvnieki neatbilst Latvijas prasībām;

39.3. dzīvnieki ir slimi ar infekcijas slimību vai pastāv aizdomas par saslimšanu ar infekcijas slimību vai citu slimību, vai pastāv draudi sabiedrības vai dzīvnieku veselībai, vai pastāv citi normatīvajos aktos noteiktie ierobežojumi;

39.4. eksportētāja trešā valsts nav ievērojusi normatīvo aktu prasības dzīvnieku ievēšanai;

39.5. dzīvnieku veselības stāvoklis nav piemērots to tālākai transportēšanai;

39.6. veterinārais (veselības) sertifikāts vai cits veterinārais dokuments neatbilst prasībām, kas noteiktas normatīvajos aktos par ievēšanas nosacījumiem.

40. Veterinārās robežkontroles punkts:

40.1. atrodas kādā Eiropas Savienības dalībvalsts teritorijas robežas šķērsošanas vietā. Ja pastāv ģeogrāfiski šķēršļi, robežkontroles punkts var atrasties citā vietā, nodrošinot, ka šī vieta ir pietiekamā attālumā no uzņēmumiem vai vietām, kur uzturas pret infekcijas slimībām uzņēmīgi dzīvnieki;

40.2. atrodas muitas zonā, tādējādi nodrošinot iespēju veikt citas ar kravu saistītas formalitātes (ieskaitot muitas formalitātes);

40.3. ir izvēlēts un atzīts saskaņā ar šo noteikumu prasībām;

40.4. ir oficiāla veterinārārsta uzraudzībā, kurš veic šajos noteikumos paredzētos kontroles pasākumus un atbild par elektroniskās informācijas apmaiņas sistēmas (*Shift* projekts) datu bāzes atjaunošanu. Oficiālajam veterinārārstam var palīdzēt šim nolūkam apmācīti tehniskie darbinieki, kas strādā oficiālā veterinārārsta uzraudzībā;

40.5. atbilst šo noteikumu 3.pielikumā minētajām prasībām.

41. Veterinārajai kontrolei pakļautās kravas drīkst ievest caur robežkontroles punktiem, kuri iekļauti atzīto robežkontroles punktu sarakstā, kas publicēts Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

42. Pārtikas un veterinārais dienests izvērtē robežkontroles punkta atbilstību šo noteikumu prasībām un iesniedz Eiropas Komisijai priekšlikumu atzīt konkrēto robežkontroles punktu un iekļaut to atzīto robežkontroles punktu sarakstā.

43. Eiropas Komisijas eksperti sadarbībā ar Pārtikas un veterināro dienestu novērtē robežkontroles punktu un iesniedz novērtējumu Pastāvīgajai pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejai. Pastāvīgā pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komiteja pieņem lēmumu par robežkontroles punkta atzīšanu.

44. Pēc dzīvnieku veterinārās kontroles un kravas ielaišanas Eiropas Savienības teritorijā caur Latvijas robežkontroles punktu to dzīvnieku turpmāko kontroli, kuri nav paredzēti izplatīšanai Latvijā, veic saskaņā ar prasībām, kas noteiktas normatīvajos aktos par veterinārās kontroles kārtību tirdzniecībā ar dzīvniekiem starp dalībvalstīm.

45. Dzīvnieku kravas saņēmēja dalībvalsts, izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu, sniedz informāciju par to, ka:

45.1. dzīvnieki paredzēti dalībvalstij vai teritorijai ar specifiskām prasībām;

45.2. ir ņemti paraugi un, kravai atstājot robežkontroles punktu, rezultāti vēl nav zināmi.

46. Ja dzīvnieki, kuru tirdzniecībai nav noteiktas prasības normatīvajos aktos, tiek ievesti caur Latvijas robežkontroles punktu un to saņēmēja dalībvalsts ir Latvija, kravas kontroli veic saskaņā ar šo noteikumu 8., 9., 10. un 11.punktā minētajām prasībām.

47. Ja dzīvnieki, kuru tirdzniecībai nav noteiktas prasības normatīvajos aktos, tiek ievesti caur Latvijas robežkontroles punktu, bet to saņēmēja ir cita dalībvalsts:

47.1. Pārtikas un veterinārais dienests un saņēmēja dalībvalsts var vienoties par visu šo noteikumu 8., 9., 10.

un 11.punktā minēto kontroles pasākumu veikšanu robežkontroles punktā, lai pārliecinātos, ka dzīvnieki atbilst saņēmējas dalībvalsts prasībām;

47.2. Pārtikas un veterinārais dienests, saņēmēja dalībvalsts un, ja nepieciešams, dalībvalstis, caur kurām dzīvniekus ved tranzītā, var vienoties, ka šo noteikumu 8.punktā minētos kontroles pasākumus veiks robežkontroles punktā, bet šo noteikumu 9. un 10.punktā minētos kontroles pasākumus veiks saņēmējas dalībvalsts teritorijā.

48. Piemērojot šo noteikumu 47.2.apakšpunktā minēto kārtību, dzīvnieku krava pēc dokumentu un identitātes kontroles drīkst atstāt robežkontroles punktu transportlīdzeklī, kuram uzlikti muitas nodrošinājumi, ja oficiālais veterinārārsts ir:

48.1. atzīmējis uz veterinārā (veselības) sertifikāta vai cita veterinārā pavaddokumenta kopijas (ja krava tiek sadalīta, – uz kopijām), ka ir veikti šo noteikumu 8.punktā minētie kontroles pasākumi;

48.2. izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (TRACES), informējis saņēmējas dalībvalsts un tranzīta Eiropas Savienības dalībvalsts kompetento veterināro iestādi, ka dzīvnieku krava ir ieviesta caur robežkontroles punktu;

48.3. informējis robežkontroles punkta muitas iestādi, ka kravai nav nepieciešams piemērot šo noteikumu 6.punktā minētās prasības.

49. Ja šo noteikumu 47.punktā minētie dzīvnieki paredzēti kaušanai, piemēro šo noteikumu 47.1.apakšpunktā minēto kārtību.

50. Pārtikas un veterinārais dienests Pastāvīgās pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejas sanāksmē informē Eiropas Komisiju un citas dalībvalstis par gadījumiem, kad piemērota šo noteikumu 47.2.apakšpunktā minētā kārtība.

51. Dzīvniekus, kuru tirdzniecībai ir noteiktas prasības normatīvajos aktos, bet kuri tiek ievesti no trešajām valstīm, ievērojot šādas prasības:

51.1. dzīvnieki ir uzturējušies nosūtītājas trešās valsts teritorijā tik ilgi, cik noteikts normatīvajos aktos par veterinārajām pārbaudēm liellopiem, cūkām un svaigajai gaļai (kas ievieš Padomes 1972.gada 12.decembra Direktīvas 72/462/EEK par sanitārās un veterinārās pārbaudes jautājumiem, importējot liellopus, cūkas un svaigu gaļu no trešām valstīm, 10.pantu);

51.2. dzīvnieku kravai ir veikti šo noteikumu 8., 9., 10. un 11.punktā minētie kontroles pasākumi;

51.3. dzīvniekus pārvieto no robežkontroles punkta vai karantīnas centra, ja kontroles rezultāti liecina, ka dzīvnieks vai dzīvnieku krava atbilst veselības prasībām, kuras noteiktas normatīvajos aktos par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm (kas ievieš Padomes 1990.gada 26.jūnija Direktīvas 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu (turpmāk – direktīva 90/425), A pielikumā minētos normatīvos aktus un normatīvajos aktos par veterinārajām pārbaudēm liellopiem, cūkām un svaigajai gaļai (kas ievieš Padomes 1972.gada 12.decembra Direktīvu 72/462/EEK par sanitārās un veterinārās pārbaudes jautājumiem, importējot liellopus, cūkas un svaigu gaļu no trešām valstīm) paredzētās prasības), vai arī – attiecībā uz atsevišķām dzīvnieku slimībām – Eiropas Komisijas apstiprinātajiem ekvivalences nosacījumiem starp trešo valsti un Eiropas Savienību;

51.4. dzīvnieku krava, kas paredzēta dalībvalstij, kurai saskaņā ar normatīvajiem aktiem par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm (kas ievieš direktīvas 90/425 3.(1) (e) (iii) pantā minētās prasības) ir piešķirtas īpašas garantijas, atbilst normatīvajos aktos noteiktajām prasībām;

51.5. kaušanai paredzētos dzīvniekus kompetentās iestādes uzraudzībā nogādā līdz kautuvei, bet audzēšanai vai produkcijas ražošanai paredzētos dzīvniekus un akvakultūras dzīvniekus – līdz to saņēmēja uzņēmumam.

52. Ja šo noteikumu 46., 47., 48., 49., 50. un 51.punktā minēto kontroles pasākumu rezultāti liecina, ka dzīvnieks vai dzīvnieku krava neatbilst šajos noteikumos minētajām prasībām, dzīvnieks vai krava nedrīkst atstāt robežkontroles punktu vai karantīnas centru, un tiek piemērota šo noteikumu 62., 63., 64., 65., 66. un 67.punktā minētā kārtība.

53. Ja dzīvnieki, kuru tirdzniecībai nav noteiktas prasības normatīvajos aktos, tiek ievesti caur Latvijas robežkontroles punktu, bet to saņēmēja ir cita dalībvalsts, oficiālais veterinārārsts par kravu atbildīgajai personai izsniedz šo noteikumu 31.punktā minēto kopējo veterinārās ieviešanas dokumentu.

54. Tranzīts no vienas trešās valsts uz citu trešo valsti atļauts, ja tiek ievērotas šādas prasības:

54.1. iepriekš ir saņemta tranzīta atļauja no robežkontroles punkta, kurā jāveic šo noteikumu 8., 9., 10. un 11.punktā minētie kontroles pasākumi, un, ja nepieciešams, no tās dalībvalsts kompetentās iestādes, caur kuru krava tiek vesta tranzītā;

54.2. par kravu atbildīgā persona var kompetentajai iestādei pierādīt, ka pirmā trešā valsts, uz kuru dzīvnieki tiek vesti, pēc tranzīta caur dalībvalstu teritoriju apņemas ielaist kravu un nesūtīt atpakaļ dzīvniekus, kuru ieviešanai vai tranzītam tā devusi atļauju, kā arī apņemas dalībvalstu teritorijā ievērot dzīvnieku aizsardzības prasības transportēšanas laikā;

54.3. šo noteikumu 8., 9., 10. un 11.punktā minēto kontroles pasākumu (ja nepieciešams, pēc dzīvnieku uzturēšanās karantīnas centrā) rezultāti liecina, ka dzīvnieki atbilst šo noteikumu prasībām vai, ja attiecīgās sugas dzīvnieki minēti normatīvajos aktos par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm (kas ievieš direktīvas 90/425 A pielikumā minētās prasības), – garantijām, ko Eiropas Komisija atzinusi kā līdzvērtīgas šo noteikumu prasībām;

54.4. oficiālais veterinārārsts, izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (TRACES), paziņo par dzīvnieku kravu to Eiropas Savienības dalībvalstu kompetentajām iestādēm, caur kurām paredzēts kravu vest tranzītā, un attiecīgajam robežkontroles punktam, caur kuru kravu paredzēts izvest no Eiropas Savienības teritorijas;

54.5. kravu transportē caur Latvijas teritoriju saskaņā ar muitas tranzīta procedūru (ārējais tranzīts), un jebkādas darbības ar kravu drīkst veikt tikai robežkontroles punktā, caur kuru kravu ievēd vai izved no Eiropas Savienības teritorijas, kā arī nodrošina dzīvnieku labturības prasību ievērošanu.

55. Izdevumus, kas saistīti ar šo noteikumu 54.punktā minētajām darbībām, sedz kravas nosūtītājs, saņēmējs vai tā pilnvarota persona, un veiktā samaksa nav kompensējama no Latvijas Republikas valsts budžeta.

56. Ja nepieciešama dzīvnieku izolēšana vai ievietošana karantīnas centrā, dzīvniekus izolē vai ievieto:

56.1. Eiropas Komisijas atzītā un regulāri inspicētā karantīnas centrā trešajā valstī (izņemot gadījumus, ja dzīvnieku izolēšana vai ievietošana karantīnas centrā ir saistīta ar mutes un nagu sērgu, trakumsērgu un Ņūkāsas slimību);

56.2. karantīnas centrā dalībvalsts teritorijā;

56.3. kravas saņēmēja uzņēmumā.

57. Ja Pārtikas un veterinārais dienests nosaka, ka nepieciešama karantīna, to atkarībā no diagnosticētā riska faktora veic:

57.1. robežkontroles punkta kontroles vietā vai tās tiešā tuvumā;

57.2. kravas saņēmēja uzņēmumā;

57.3. karantīnas centrā, kas atrodas saņēmēja uzņēmuma tiešā tuvumā.

58. Karantīnas centrs (izņemot gadījumu, ja tas paredzēts tikai dzīvniekiem, kuru tirdzniecībai nav noteiktas prasības normatīvajos aktos):

58.1. atbilst šo noteikumu 3.pielikuma 2., 4., 5., 7., 9. un 10.punktā minētajām prasībām;

58.2. ir Eiropas Komisijas atzīts un iekļauts atzīto karantīnas centru sarakstā.

59. Karantīnas centru atbilstību pirms to iekļaušanas šo noteikumu 58.2.apakšpunktā minētajā sarakstā novērtē Eiropas Komisijas eksperti.

60. Izdevumus, kas saistīti ar dzīvnieku izolēšanu vai karantīnu, sedz kravas nosūtītājs vai saņēmējs, un veiktā samaksa nav kompensējama no Latvijas Republikas valsts budžeta.

61. Ja rodas šaubas par veterināro prasību ievērošanu vai dzīvnieku identitāti, Pārtikas un veterinārais dienests papildus šajos noteikumos noteiktajiem kontroles pasākumiem veic citus normatīvajos aktos noteiktos pasākumus, kuri nepieciešami, lai pārliecinātos par kravas atbilstību normatīvo aktu prasībām.

62. Ja šajos noteikumos noteikto kontroles pasākumu rezultāti liecina, ka dzīvnieki neatbilst prasībām, kas noteiktas normatīvajos aktos par dzīvnieku tirdzniecību vai ievēšanu, vai noticis cits ar dzīvnieku ievēšanu saistīts pārkāpums, Pārtikas un veterinārais dienests pēc konsultācijām ar personu, kas atbildīga par kravu vai tā pārstāvi pieņem vienu no šādiem lēmumiem:

62.1. izmitināt, barot, dzirdināt un, ja nepieciešams, ārstēt dzīvniekus;

62.2. izolēt dzīvniekus vai ievietot tos karantīnā;

62.3. izvest kravu no Eiropas Savienības teritorijas un nosūtīt atpakaļ, ja tas nav pretrunā ar dzīvnieku veselības vai labturības prasībām.

63. Ja kravu nosūta atpakaļ, neielaižot Eiropas Savienības teritorijā, Pārtikas un veterinārais dienests:

63.1. ievada informāciju par atpakaļ nosūtīto kravu elektroniskajā informācijas apmaiņas sistēmā (*Shift* projekts);

63.2. anulē veterināros (veselības) sertifikātus un citus veterināros dokumentus.

64. Ja saskaņā ar dzīvnieku labturības prasībām kravu nav iespējams nosūtīt atpakaļ, Pārtikas un veterinārais dienests, ņemot vērā pirmskaušanas apskates rezultātus, atļauj dzīvniekus nokaut cilvēku patēriņam vai, ja tas nav iespējams, izmantošanai citiem mērķiem, vai kautķermeņu iznīcināšanai, vienlaikus nosakot iegūto produktu kontroles pasākumus.

65. Pārtikas un veterinārais dienests informē Eiropas Komisiju par gadījumiem, kad piemērots šo noteikumu 64.punkts.

66. Par kravu atbildīgā persona vai tā pārstāvis sedz izdevumus, kas saistīti ar šo noteikumu 62., 63., 64. un 65.punktā minētajiem pasākumiem (ieskaitot kravas iznīcināšanu vai gaļas izmantošanu citiem mērķiem). Ienākumi no iegūto produktu realizācijas pēc izdevumu atrēķināšanas tiek nodoti dzīvnieku īpašniekam vai tā pārstāvim.

67. Pārtikas un veterinārais dienests sniedz citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un Eiropas Komisijai tā rīcībā esošo informāciju, kas nepieciešama pareizai veterināros un zootehniskos jautājumus regulējošo normatīvo aktu piemērošanai.

68. Lai veiktu šo noteikumu 44.punktā minēto kontroli dzīvnieku tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm, ievestos dzīvniekus (izņemot kaušanai paredzētos dzīvniekus un reģistrētos zirgu dzimtas dzīvniekus) to saņemšanas vietā identificē un reģistrē atbilstoši normatīvajiem aktiem par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm (kas ievieš direktīvas 90/425 3.1. (C) pantā minētās prasības).

69. Ievedot dzīvniekus, par kravu atbildīgā persona sedz izdevumus par atliekvielu kontroles programmas īstenošanu atkarībā no ievesto dzīvnieku sugas un skaita.

70. Identitātes un fizisko pārbaūžu (izņemot labturības prasību ievērošanas pārbaudes) skaitu var samazināt Eiropas Komisijas noteiktajos gadījumos un pēc savstarpējas vienošanās ar valsti, no kuras tiek ievesti dzīvnieki, par līdzvērtīgu kontroles pasākumu piemērošanu.

71. Pārtikas un veterinārais dienests informē personu, kas atbildīga par kravu, par pieņemtajiem lēmumiem attiecībā uz dzīvniekiem.

72. Ja kādā no trešajām valstīm tiek konstatēta dzīvnieku saslimšana ar kādu šo noteikumu 4.pielikumā minēto slimību, zoonozi vai citu infekcijas slimību vai pastāv aizdomas par dzīvnieku saslimšanu ar šādu slimību, vai pastāv citi faktori, kas apdraud sabiedrības un dzīvnieku veselībai, Pārtikas un veterinārais dienests var ierosināt Eiropas Komisijai:

72.1. aizliegt dzīvnieku ieviešanu no attiecīgās valsts un, ja nepieciešams, arī dzīvnieku tranzītu;

72.2. noteikt īpašus nosacījumus dzīvnieku ieviešanai no attiecīgās valsts.

73. Ja kāda šajos noteikumos noteiktā kontroles pasākuma rezultāti liecina, ka dzīvnieku krava rada draudus sabiedrības vai dzīvnieku veselībai, Pārtikas un veterinārais dienests nekavējoties veic šādus pasākumus:

73.1. konfiscē un iznīcina kravu;

73.2. izmantojot elektronisko informācijas apmaiņas sistēmu (*Shift* projekts), informē robežkontroles punktus un Eiropas Komisiju par konstatētajiem faktiem un dzīvnieku izcelsmi.

74. Ja Pārtikas un veterinārais dienests ir informējis Eiropas Komisiju par šo noteikumu 72.punktā minēto gadījumu, bet Eiropas Komisija nav noteikusi kopējus aizsardzības pasākumus vai iesniegusi šo jautājumu Pastāvīgajai pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejai, Pārtikas un veterinārais dienests var noteikt pagaidu aizsardzības pasākumus, informējot par to citas dalībvalstis un Eiropas Komisiju.

75. Pārtikas un veterinārais dienests sniedz nepieciešamo palīdzību Eiropas Komisijas ekspertiem, kuri novērtē atzīto robežkontroles punktu un karantīnas centru atbilstību.

76. Pārtikas un veterinārais dienests, ja nepieciešams, kopīgi ar attiecīgās dalībvalsts kompetento iestādi izvērtē, kādi pasākumi nepieciešami, lai novērstu pārkāpumus, un apmeklē attiecīgās dalībvalsts robežkontroles punktu.

77. Pārtikas un veterinārais dienests var ierosināt Eiropas Komisijai noteikt pasākumus situācijas uzlabošanai un attiecīgajai dalībvalstij pastiprināt kontroles pasākumus robežkontroles punktos, kā arī pastiprināt kontroli attiecībā uz dzīvniekiem, kas ievesti caur šiem robežkontroles punktiem.

III. Noslēguma jautājums

78. Noteikumi stājas spēkā ar 2004.gada 1.maiju.

Informatīva atsauce uz Eiropas Savienības direktīvu

Noteikumos iekļautas tiesību normas, kas izriet no Padomes 1991.gada 15.jūlija Direktīvas 91/496/EEK, ar kuru nosaka principus, kas reglamentē to dzīvnieku veterināro pārbaūžu organizēšanu, kurus Kopienā ievieš no trešajām valstīm, un ar kuru groza Direktīvas 89/662/EEK, 90/425/EEK un 90/675/EEK (91/496/EEK).

Ministru prezidenta vietā –

Ministru prezidenta biedrs

A.Šlesers

Zemkopības ministrs

M.Roze

Dokumentu pārbaude dzīvniekiem, kurus ievēd no trešajām valstīm

1. Katru veterināro (veselības) sertifikātu, kas pievienots to dzīvnieku kravai, kuras izcelsme ir trešā valsts, pārbauda Pārtikas un veterinārais dienests, lai pārliecinātos, ka:

1.1. tas ir oriģināls sertifikāts, kas sagatavots izcelsmes valsts valodā un vismaz vienā no robežkontroles punkta dalībvalsts un galamērķa dalībvalsts oficiālajām valodām;

1.2. tajā minēta trešā valsts vai trešās valsts daļa, kurai ir atļauts eksports uz Eiropas Savienību;

1.3. tā izskats un saturs atbilst paraugam, kas noteikts dzīvnieku ievēšanai no attiecīgās trešās valsts;

1.4. tas sastāv no vienas papīra lapas;

1.5. tas ir pilnīgi aizpildīts;

1.6. tā izsniegšanas datums atbilst dzīvnieku iekraušanas datumam nosūtīšanai uz Eiropas Savienību;

1.7. tas paredzēts tikai vienam saņēmējam;

1.8. to ir parakstījis attiecīgās valsts oficiālais veterinārārsts (atsevišķos gadījumos – cita attiecīgās valsts kompetentās iestādes amatpersona), viņa uzvārds un amats ir rakstīts ar lielajiem burtiem un ir salasāms, kā arī oficiālais trešās valsts zīmogs un oficiālā veterinārārsta paraksts ir citā krāsā nekā sertifikāta iespaidkrāsā;

1.9. tajā nav izdarīti labojumi, izņemot svītrojumus, kurus parakstījusi un apzīmogojusi persona, kas izrakstījusi sertifikātu.

2. Pārtikas un veterinārais dienests pārbauda rakstisko apliecinājumu un maršruta plānu no Eiropas Savienības ārējās robežas līdz galamērķim, kuru nodrošina dzīvnieku pārvadātājs saskaņā ar normatīvo aktu prasībām par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas laikā. Rakstiskais apliecinājums un maršruta plāns ir sastādīts vismaz vienā no robežkontroles punkta atrašanās dalībvalsts un galamērķa dalībvalsts oficiālajām valodām.

Zemkopības ministrs

M.Roze

Fiziskā pārbaude pārnadžiem un zirgu dzimtas dzīvniekiem

1. Klīniskā izmeklēšana ietver:

1.1. dzīvnieka vizuālo apskati, novērtējot vispārējo dzīvnieka veselības stāvokli, tā spēju brīvi kustēties, ādas un gļotādu stāvokli un jebkurus anormālus izdalījumus;

1.2. elpošanas un gremošanas sistēmu kontroli;

1.3. ķermeņa temperatūras mērīšanu izlases veidā. To neveic dzīvniekiem, kuru izmeklēšanā saskaņā ar šī pielikuma 1.1. un 1.2.apakšpunktu nav atklātas novirzes no normas;

1.4. palpāciju. Palpāciju nepieciešams veikt tikai tad, ja saskaņā ar šī pielikuma 1., 2. un 3.punktu ir atklātas novirzes no normas.

2. Papildus klīniskajai izmeklēšanai:

2.1. novērtē dzīvnieka piemērotību turpmākai transportēšanai. Veicot šo novērtējumu, ņem vērā veiktā ceļa garumu (ieskaitot barošanu, dzirdināšanu un atpūtināšanu), kā arī ceļu, kas vēl veicams (ieskaitot barošanu, dzirdināšanu un atpūtināšanu, kas paredzēta atlikušā ceļojuma laikā);

2.2. pārbauda, vai dzīvnieku transportēšanas līdzekļi atbilst normatīvo aktu prasībām par dzīvnieku aizsardzību transportēšanas laikā.

3. Fiziskās kontroles laikā ņem paraugus, lai pārbaudītu dzīvnieka atbilstību veterinārajā (veselības) sertifikātā noteiktajām veselības prasībām.

4. Vismaz trim procentiem kravu ņem paraugus seroloģiskajai izmeklēšanai. Paraugus ņem vismaz 10 % kravas dzīvnieku un ne mazāk kā četriem dzīvniekiem. Ja tiek konstatētas problēmas, paraugu ņemšanas apjomu palielina.

5. Oficiālais veterinārārsts var ņemt arī citus paraugus, kas nepieciešami, lai pārbaudītu dzīvnieku atbilstību noteikumu prasībām.

Zemkopības ministrs

M.Roze

3.pielikums
Ministru kabineta
2004.gada 18.marta
noteikumiem Nr.146

Vispārīgās prasības robežkontroles punktu atzīšanai

Lai robežkontroles punkts tiktu atzīts, tam jāatbilst šādām prasībām:

1. Robežkontroles punktā ir īpaša piebraukšanas josla transportam, kas ved dzīvus dzīvniekus, lai dzīvniekiem tiktu aiztaupīts lieks gaidīšanas laiks.

2. Robežkontroles punktā ir viegli tīrāmas un dezinficējamas iekārtas dzīvnieku iekraušanai dažādos transportlīdzekļos un izkraušanai no tiem, kā arī dzīvnieku pārbaudei, barošanai, dzirdināšanai un ārstēšanai ar pārbaudāmo dzīvnieku skaitam piemērotu platību, apgaismojumu un ventilāciju.

3. Ņemot vērā dzīvnieku skaitu, kas nonāk robežkontroles punktā, tajā ir pietiekams skaits veterinārārstu un viņu palīgu, kas ir speciāli mācīti, lai veiktu pavaddokumentu pārbaudi un klīniskās pārbaudes, kuras minētas noteikumu 8., 9., 10., 11., 12., 40., 43., 44., 45., 46., 47., 48., 49., 50., 51., 52., 53., 54. un 55.punktā.

4. Robežkontroles punktā ir pietiekami lielas telpas (arī gērbtuves, dušas un tualetes) personālam, kas atbild par veterināro kontroli.

5. Robežkontroles punktā ir piemērotas telpas un iekārtas paraugu ņemšanai un apstrādei.

6. Robežkontroles punktā ir pieejami tādas laboratorijas pakalpojumi, kurā iespējams veikt robežkontroles punktā ņemto paraugu izmeklējumus.

7. Robežkontroles punktam ir pieejami tāda tā tuvumā esoša uzņēmuma pakalpojumi, kurā ir iekārtas un aprīkojums dzīvnieku izvietošanai, pabarošanai, padzirdināšanai, ārstēšanai un, ja nepieciešams, nokaušanai.

8. Ja robežkontroles punkts kalpo kā apstāšanās vai pārsūtīšanas (atpūtināšanas) punkts dzīvniekiem pārvadāšanas laikā, tas ir aprīkots ar atbilstošām iekārtām, lai dzīvniekus izkrautu, padzirdinātu, pabarotu, pienācīgi izmitinātu un ārstētu vai, ja nepieciešams, nokautu.

9. Robežkontroles punktā ir atbilstošs aprīkojums, kas nodrošina ātras informācijas apmaiņas iespēju ar pārējiem robežkontroles posteņiem un kompetentajām veterinārajām iestādēm, kas minētas normatīvajos aktos par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm, kuras ievieš Padomes 1990.gada 26.jūnija Direktīvas 90/425/EEK par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu, 20.pantā minētās prasības.

10. Robežkontroles punktā ir aprīkojums un iekārtas tīrīšanai un dezinfekcijai.

Zemkopības ministrs

M.Roze

© A/s Exigen Services Latvia, 1998 - 2010. Visas tiesības aizsargātas